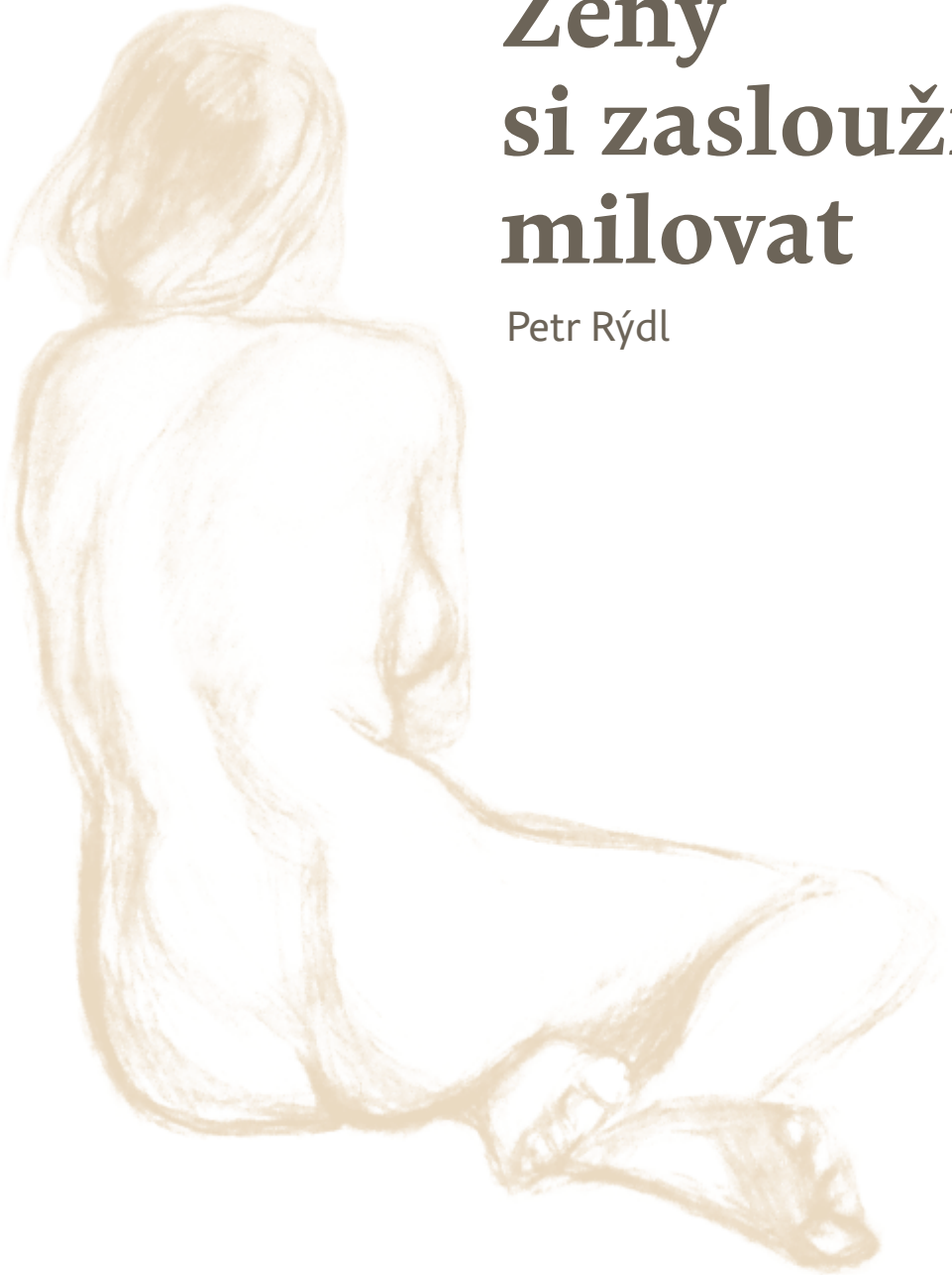

Ženy si zaslouží milovat

Petr Rýdl

Praha, 2015
1. elektronické vydání
Ilustrace Táňa Macholdová
www.tanja.cz

Autor publikuje na:
www.facebook.com/jednoduse.net
a na www.jednoduse.net

Obsah

ŽENY V OBRAZECH

Ženy si zaslouží milovat	6
Když z mého bytu odcházíš	7
Deník dnešní matky	8
Věřím v nás	9
Cestu znáš	10
(Ne)hodná holka	11
Jednoduše	12
Otazníky	13
Naděje kříž	14
Vraťte mi sny	15

ZRALÁ VYZNÁNÍ

Babičce	17
Jste	18
Máš jiskru, i když v noci spíš	19
Ve dvou	20
Vzdálená	21
Milostný dialog v kruhu	22
Polámaný anděl touhy	23
Jsi	24
Jen jedno přání	25
Pondělí večer	26
Ráno bez tebe	27
Půjdete se mnou na večeři?	28
Dnešní láska	29
Výlet do věčnosti	30
Pro dnešní den	31

PRVNÍ VYZNÁNÍ

Mamince	33
Jak říci, že jsem miloval	34
Bez názvu	35
Slavnost na louce	36
S tebou	37
Jaro	38
Pár krásných dnů	39
Z hor	40
Tobě	41
Vločky	42

ZÁVĚREM

Se svým andělem	44
Zbabělci lásky	45
Splynutí	46
Ve vztahu	47
Samí sebe vkládáme do dětí	48

Děkuji všem těm, které mi byly,
jsou a budou věčnou inspirací.

*Chtěl bych být noční vánek,
u tvého okna bych se zdržel,
hlídal bych tvůj spánek
a tajně tě za ruku držel.*

Ženy v obrazech

Ženy si zaslouží milovat

Ve věčné touze uvězněné
doufají v něžné dotyky,
hlasitě přes den, za nocí němé,
rozhodnuty dávat víc, než brát,
zklamáním popsané kroniky,
ženy si zaslouží milovat.

Lapené v hlubinách emocí,
o pravdě svojí přesvědčené,
hrdé a smělé, občas tonoucí,
v zádech vítr, co přestal vát,
mámy a milenky vždycky skvělé,
ženy si zaslouží milovat.

Pokušení, co vesmír stvořil,
umělcům vždy věčnou inspirací,
i Des Grieux se Manon dvořil
a ona si chtěla hlavně hrát,
femme fatale, co se ve snech vrací,
ženy si zaslouží milovat.

Pro flirt i mateřství stvořené
z tisíce vůní celého světa,
při aktu lásky zmámené,
tajemství, jež muži chtějí znát,
výkřiky, co přetrvají léta,
ženy si zaslouží milovat.

Křivky tvoří dokonale krásné
a duše krásně dokonalé,
v očích jim hoří hvězda jasně
a z nezájmu je studí chlad,
rozmařilé i hříšné... ba ne,
ženy si zaslouží milovat.

Když z mého bytu odcházíš

Když z mého bytu odcházíš,
cítím se klidně i nejistě,
jako když vstoupím do chrámu páně.
Když zahříváš mé zmrzlé dlaně,
bojuju o tebe beze zbraně,
pro kousek lásky, příští příště,
jsem turistka, ty mě provázíš.

Když z mého bytu odcházíš,
cítím se volná, přitom sama,
zbloudilá labuť na jezeře,
poslední sousto u večeře.
Zamykám otevřené dveře,
zní melodie obehnaná,
přeju si, ať mi nescházíš.

Když z mého bytu odcházíš,
jsem šťastná, trochu podvedená,
cítím tě všude, kam jsi vstoupil,
jsem zlatý poklad, co jsi loupil,
půlnoční hřích, cos nevykoupil.
Doufám, že nic to neznamená,
když z mého bytu odcházíš.

Deník dnešní matky

Velké auto je můj život,
uveze víc než potřeba,
drobky dnešního oběda
i plyšového medvěda,
starosti mé i souseda
a volant táhne doleva.
Říkám si, ten náklad vyhod'.

Jsem pípa, které došlo pivo.

Jsem taxikářkou mezi kroužky,
jsem žízeň, které chybí doušky,
jsem dcerou, matkou i ženou,
jenom nejsem sama sebou.

Velké auto je můj život,
praktičnost místo designu,
kde já si svůj čas pronajmu?
Touhou jsem chvíli, potajmu,
pak se tříštím v nezájmu,
můj svět je řada deadlinů.
Říkám si, ten náklad vyhod'.

Jsem pípa, které došlo pivo.

Jsem taxikářkou mezi kroužky,
jsem žízeň, které chybí doušky,
jsem dcerou, matkou i ženou,
jenom nejsem sama sebou.

Velké auto je můj život,
v něm hledám své poslání.
Plenka, co mírně zavání?
Péče ihned k dodání?
Vlasy blond nebo havraní,
není to dámy k p- - - ?
Říkám ti, ten náklad vyhod'.

Jsi pípa, kde zas teče pivo.

Věřím v nás

V závěji dnešního dne,
v nahotě intimních tónů,
v osudu, který tne,
je co vyčítat, je komu.

V radosti z poblouznění,
v míhání plamene svíčky,
ve tvém ranním střízlivění,
zapašla důvěra za mými víčky.

Jenže.

Naděje v tebe, naděje v sebe, naděje v nás.
Zbyla mi v talíři, milostný malíři spoj nás.
Jediným tahem, vezmi to šmahem, náš obraz.
Osudné setkání, pitomé vyznání a propast.
Zastav se, ohlédni, selhání poslední. Věřím v nás.

Ve vůni medového mýdla
po jeho očištné péči,
suším svým andělům křídla,
suším si mokré oči.

V závěji dnešního dne,
pro k zbláznění bolavou duši
zpívá, že selhání promine
holka, co prokletí ruší.

Protože.

Naděje v tebe, naděje v sebe, naděje v nás.
Zbyla mi v talíři, milostný malíři spoj nás.
Jediným tahem, vezmi to šmahem, náš obraz.
Osudné setkání, pitomé vyznání a propast.
Zastav se, ohlédni, selhání poslední. Věřím v nás.

Cestu znáš

Jsou dny kdy dáš a nevrátí se za to,
když na svět hledíš okem na punčoše,
na úzké podpatky nalepí se bláto,
a sny jsou mastné skvrny od langoše.
Máš všeho dost, dnes přesto ti něco chybí
a dámskou volenku opomněli vyhlásit,
proč muži nedodrží, co ti slíbí,
když tohle nechápeš, neboj se přihlásit.

Když na vlnách emocí tvé dny se houpou,
když večer jsi přežitá, ráno malou holkou,
když zvoní pošťák, kterého právě nečekáš,
já čekám stále, do mého bytu cestu znáš.

Položíš sobě základní otázku,
když z dlouhé noci ti pelichá mysl.
„Měla bych hledat, nebo čekat na lásku,
a jaký ten rozpor má vyšší smysl?“
Kolik jich bylo, kteří měli tě rádi,
pro jaké touhy jsi se odevzdala,
v šatní skříni visí tvoje mládí,
nejde už obléct, co bys za něj dala.

Když na vlnách emocí tvé dny se houpou,
když večer jsi přežitá, ráno malou holkou,
když zvoní pošťák, kterého právě nečekáš,
já čekám stále, do mého snu cestu znáš.

Jestli je Bůh, snad řídí tvoje kroky,
prožité sny a vysněné prožitky,
konfekční velikost měří tvoje roky,
jsi váza, co ráda čeká na kytky.
Ptáš se, všechno už bylo nebo přijde,
vzrušení, která lapají po dechu,
nebo se jen smát, když slunce vyjde,
a zapomenout, když je ti do breku.

Když na vlnách emocí tvé dny se houpou,
když večer jsi přežitá, ráno malou holkou,
když zvoní pošťák, kterého právě nečekáš,
já čekám stále, do mého srdce cestu znáš.

Ostatní omluvíš, k sobě jsi přísná,
chybí ti sny a fotky z papíru,
dovol si prožívat, buď zase hříšná,
buď žena postavená na míru.
Pochval se sama, dnes ovace zaspaly,
píchly se o trn z tvojí koruny,
jela jsi metrem, když hvězdy padaly,
čekám tu na tebe, začneme od nuly,
čekám tu na tebe, spolu jsme vypluli.

Když na vlnách emocí tvé dny se houpou,
když večer jsi přežitá, ráno malou holkou,
když zvoní pošťák, kterého právě nečekáš,
já čekám stále, do mého života cestu znáš.

(Ne)hodná holka

Přikrytá noci peřinou,
schovaná v láhvi vína,
stala jsem se nevěrnou,
bolí mě ta vina.

Přišlo to znenadání,
jak červencová bouře,
snažím se budít zdání
klidného šumění moře.

Uvnitř se trhám na kusy,
bolí mě zítřejší den,
snad masku nosit nemusím,
odháním tenhle zlý sen.

Zabalím děti na tábor
se starostlivostí mámy,
v řece mé uvízl vor
ať tenhle den se zdál mi.

Neumím dohlédnout konce,
za rodinu se biju,
malý hřích v hodný holce,
jak já ho jenom skryju?

Jednoduše

Proč na druhých hledáme vady,
s city si nevíme rady,
v lásce dopředu tušíme zradu,
v kině sedíme samotní vzadu.
V šifrách je dnešek schovaný,
ale já nosím křížek od mámy,
v srdci mám poselství od Artuše,
já tu chci dneska být jednoduše.

Jednoduše si hrát jen svoje písně,
jednoduše se smát, netvař se přísně,
jednoduše mít ráda ten tvůj dech,
hlouposti ukázat záda na druhý břeh.
Prostě si jít tou svojí cestou,
v zimě ti být vlněnou vestou,
já chci teď cítit tu velkou energii,
ve tmě ti svítit, bez světla nepřežiji.

Tak ve trávě hledám čtyřlístek
a vidím tvé stopy na místech,
kde jsem se stávala ženou,
pro vášeň zůstala němou.
V letním dni tak jak přichází
postavím mosty z nesnází,
mosty, co přiblíží naše duše,
pro nás chci dneska žít jednoduše.

V kopretině hledám odpovědi,
potom zmatená přicházím ke zpovědi,
jen rozhršení mi nikdo nedá,
těžko soudí se, kdo stále hledá.
Zpívám slova tak, jak přichází,
s pocity, co je provází.
Slova, co propojí vaše duše.
Dnes pro vás jsem tady, jednoduše.

Jednoduše vám hrát ty svoje písně,
jednoduše se smát, netvařte se přísně,
jednoduše mít ráda ten váš dech,
hlouposti ukázat záda na druhý břeh.
Prostě si jít tou svojí cestou,
v zimě vám být vlněnou vestou,
já chci teď cítit tu velkou energii,
ve tmě vám svítit v této melodii.

Otazníky

Miluje mě víc než sebe?
Žena ve mně divy svede.
Cítí mě jako jeho já?
Bolí mě, když nevolá.

Svede mě znovu a znovu?
Veřejně, nebo sami v rohu.
Vezme mě s sebou tam?
Smyslně, štěstím nedýchám.

Dojme mě upřímností?
Zase mě drží v hrsti.
Líbá mě otevřenou.
Dělá mě pravou ženou.

Chválí mě, slibuje.
Věrnost mě věnuje.
Těší mě pocity.
Teď a pro mě já a ty.

Svírá mě svou touhou
bravurně vteřinu dlouhou.
Drží mě teď a tady.
Dává mi milodary?

Zmate mě jako tolikrát.
Řekne mi, že chtěl si jen hrát?
Zklame mě, starý i mlád.
Pošle mě samotnou spát?

Zajme mě pro sebe.
Pustí mě pro tebe.

Naděje kříž

Potkali jsme se tak trochu náhodou,
většinou na ně nevěřím,
vešla jsem s kabelkou krémovou,
tvůj pohled zamířil ke dveřím.
Zkoumavě od zdola nahoru,
místnost byla mírně setmělá,
do duše otevřels mi závoru,
já tam stála, pohledem lapená.

Topila jsem se v představách,
bylo to krásné, pak přišel krach.

Pod nebem jasným jako touha
roste mé naděje kříž
a stále mi ho někdo bourá,
padá, když mě opouštíš.
Stékají po něm mé slzy,
to, aby vyrostl příště výš,
i když mě to dnes mrzí,
přežiju, když mě opustíš.

Potkali jsme se vlastně náhodou,
okolo lidí tancovali,
spíš než vínem opilí svobodou,
pomalé písně déle hrály.
Banální věty, co zapůsobí,
zájem, který mě přesvědčil,
zvyknout si, že do postele drobiš,
měsíce plné šťastných chvil.

Topila jsem se v představách,
bylo to krásné, pak přišel krach.

Pod nebem jasným jako touha
roste mé naděje kříž
a stále mi ho někdo bourá,
padá, když mě opouštíš.
Stékají po něm mé slzy,
to, aby vyrostl příště výš,
i když mě to dnes mrzí,
přežiju, když mě opustíš.

Potkali jsme se asi ne náhodou,
na místě a čase nezáleží,
můžeme tam, kam jiní nemohou,
můžem být spolu, o to tu běží.
Všechna ta zklamání smysl měla,
kříž naděje mi přines tebe,
já zůstanu už vždycky ta smělá,
cesta má k tvojí navždy vede.

Topím se stále v představách,
ty mi je plníš, jsi můj mág.

Vraťte mi sny

V dešti, co stéká shůry
padají všechny mé noční můry.
Počítám, kolik jich vlastně je
a kdo mě dnes v noci zahřeje?
Ztrácím to malé dítě v sobě,
ten starý pocit chci cítit nově,
slunce, co hřálo, teď už jen pálí,
vraťte mi radost, co jste mi vzali.

Vraťte mi slunce, vraťte mi mraky,
na větrné hůrce plachtící draky.
Vraťte mi sny, které se ztrácí,
u téhle hry jsme všichni tuláci.
Vraťte mi touhu a vůni Vánoc,
princeznu v rouchu, desetkrát za noc.
Vraťte mi tajemství, vraťte mi duši,
lásku a pocit z ní, který jen tuším.
Vraťte mi smích upřímně prostý,
návštěvu ve dveřích, kterou pohostím.

Přemítám, proč dnes hůře spím
a lidem vesměs nevěřím?
Vám pokládám tu otázku
spletenou jako pomlázku,
ve které je všechna naděje,
že duším v tělech krásně je,
že končí ta hra, co jsme hráli,
vrátíme si, co jsme si vzali.

Vraťte mi slunce, vraťte mi mraky,
na větrné hůrce plachtící draky.
Vraťte mi sny, které se ztrácí,
u téhle hry jsme všichni tuláci.
Vraťte mi touhu a vůni Vánoc,
princeznu v rouchu, desetkrát za noc.
Vraťte mi tajemství, vraťte mi duši,
celé to prokletí právě teď ruším.
Vraťte mi smích upřímně prostý,
činy a smysl v nich, když stavíme mosty.

Zralá vyznání

Babičce

Pohledem zpátky omládneš,
vzpomínky přes roky staví mosty,
včera i dneska, stále seš
babička, co vnuka hostí.

Sneseš mi modré z nebe,
kdybys to uměla, tak klidně víc,
to mně dáš vše, ošidíš sebe,
mlčením lásku dokážeš říct.

V tom citu chybí podmínka,
nic není skryté a vedlejší,
duchem velká, ke stáru malinká,
jsi babička, co mě konejší.

Buchty máš sladké, rajskou jakbysmet,
nikdo mě více nehýčká,
když zlobím, rázně umíš zavelet,
jsi přísná–hodná babička.

Až jednou v noci odejdeš
na pozvání Stvořitele,
v mém srdci stejně zůstaneš,
bylo to ono a bylo to skvělé.

Bylo to ono a bylo to celé.

Jste

Máte všechno jak má být,
jste dokonalý dřevoryt,
umělcem stvořený,
navždy ojedinělý.

Ve vašich očích se muži ztratí,
čas se v nich pomaleji krátí,
do jejich hloubek padá
nejednou láska i zrada.

Vaše něha potichu křičí
do křehkých duší žen,
jste snem všech a tělem ničím,
v zimní noci jste letní den.

Jste výjimečná a máte vady,
malou píhu v prostřed brady,
pro muže jste zítřkem přítomnosti,
pro ženy touhou v minulosti.

Vítr vane vaším směrem,
levandule s kondicionérem,
jste ta známá i ta jiná,
jste nevšední odrůda vína.

Svíce hoří kudy projdete,
kde tu sílu vlastně berete?
Jste křehká, tolik zranitelná,
dnes socha, zítra neviditelná.

Zveme vás na návštěvu, brzy,
oslatvit život a smutku utřít slzy.
Potom vás necháme už být,
kam chcete, můžete odejít.

Máš jiskru, i když v noci spíš

Máš jiskru, i když právě spíš,
vedle mě tiše oddychuješ,
dívám se, však ty mě nevidíš,
tvá peřina je trochu moje.

Za oknem měsíc v úplňku
promítá nebeské obrazy,
které se dnes noci na sklonku
na cestě zpět o zem odrazí.

Obrazy plné smyslu bytí,
co právě teď tiše oddychuje,
jsi lucerna, co ve tmě svítí,
třináctý apoštol do Orloje.

Máš jiskru, i když v noci spíš
a co teprv až se rozední,
ať nepřeskočíš a neshoříš,
je moje přání dnes poslední.

Ve dvou

S každým tvým úsměvem mě napadá,
že slunce déle zapadá,
a s první noci hvězdou
vidím mé štěstí ve dvou.

Jsme sehraná posádka zámořské lodě,
dvě labutě na jedné vodě,
dva pruhy z jednoho letadla,
náhoda, která nám dopadla.

Jsme dvě příchutě v jednom kornoutu,
solitér, co uvěřil na partu,
dva odlesky jednoho světla,
proroctví, která se pletla.

Jsme spolu modré nebe,
ve dvou nás zima zebe
a léto občas pálí,
jsme dva příběhy, které se staly.

Vzdálená

Míjím váš úsměv stvořený
z bílé nedotknutelnosti,
jste půvab po předcích zděděný,
oči, krátký výlet do věčnosti,
absolutno vtělené do ženy.

Potkávám kroky, co odchází
budoucím prožitkům vstříc,
křivky, kterým nic neschází,
nevyřčené, co musíte říct,
představa, co muže provází.

Procházím branou vaší esence,
vůně mi probouzí smysly,
má touha je cesta bez konce,
pointa, co se nedomyslí,
jste potravou lačného milence.

Kterým si přeji pro vás stát,
být koněm vaší podkovy,
zastavit vás a... milovat,
stokrát si říkám, proč právě vy?
Nevím proč, ale vám se chci dát,
v básních se trápit se slovy,
nevím proč, ale vám se chci zdát,
asi proto, že jste to právě vy.

Milostný dialog v kruhu

Ona:

Kruh, kterým končím, tebou začíná,
jsme myslí i tělem propojeni,
jsi moje druhá půlka marnivá,
je nám tu krásně spolu na zemi.

On:

Jako den a noc našich osudů,
bez konce vesmír ve tvých očích,
jako zaručený recept na nudu
se náš kruh bez zastávek točí.

Ona:

Jako soumrak a úsvit, naše převtělení,
jsme rozčeřená hladina i písečná bouře,
každý sám a v kruhu propletení,
jsi maják na skále, já zpěněné moře.

On:

Za nocí v nás se hvězdy odráží,
jsem klidné nebe, ty rozbouřené,
na rám napnutí ve smyslné koláži,
kruhem jsou naše duše spojené.

Ona:

Ty jsi můj proud, já tvoje voda,
jsi mým Marsem, já tvojí Venuší,
nejsme jeden, kruhem jsme oba,
rozmary druhých nás neruší.

On:

Tak jako vlaštovky na jih odletí
a po noci přijde další den,
jsi moje nejmilejší prokletí,
můj kruh je tebou uzavřen.

Polámaný anděl touhy

(pocta mojí nejmilejší písničce)

Vidím tě jasně, i když tu nejsi,
slyším tvůj hlas a ptám se, kde jsi,
tvá vůně, kterou nic nepřebije,
mé srdce nějak víc teď bije.
Všechny siluety mají jeden tvar,
ztrácím se v roli, co jsem hrál,
bez tebe jsem smrtelník pouhý,
polámaný anděl touhy.

S tebou jsem vlna tsunami,
nezáleží, co tu bylo před námi,
lámu železo a tančím balet,
ze Sněžky chci sudy válet.
Voda za tebou do kopce teče,
noc bez tebe se neskutečně vleče,
den bez tebe je nekonečně dlouhý,
já v něm jsem polámaný anděl touhy.

Jak pára z horké koupele,
jak po sobotě neděle,
vzdušný i pevný je můj cit,
jev, který nelze vysvětlit.
Analýzu tu nechám vědět,
proč jsi můj koláč po obědě,
proč bez tebe jsem smrtelník pouhý.
Proč lámeš srdce anděla touhy?

Jsi

Jsi moje koupel v levanduli,
jsi první vločka na bambuli,
jsi můj starší brácha,
co na mě dává bacha.

Jsi můj květen, když je listopad,
moudrý brevír užitečných rad,
jsi můj kompas na palubě,
i aviváž, když se chovám hrubě.

Jsi pevný kolík mého stanu,
horký čaj, když ráno vstanu,
vždycky připravené publikum,
jsi mé „ne“ všem kritikům.

Jsi moje thajská masáž zad,
nečekaný třináctý plat,
večerní zaplavání v moři,
siréna vždy, když něco hoří.

Jsi moje linka bezpečí,
i ruleta, když se roztočí,
jsi kamarád i milenka,
z koláče sladká drobenka.

Jsi moje horká čokoláda,
holka, co fakt mě má ráda,
jsi taková, že slova dochází,
jsi můj exit ze všech nesnází.

Jen jedno přání

Na letní obloze nachoví obzor,
mění svou vizáž jak kouzelník převleky,
římská galéra na něj dává pozor,
stvořená z mraků popluje navěky.

Z kuchyně vůně italských pokrmů,
česnek a bylinky probudí smysly,
ten recept na život nedáme nikomu,
základ je všední, koření máme vlastní.

Pláže už ztichly, v barech se začíná
a srpek měsíce ztloustl od včera,
těžko nás zastaví útes či mělčina,
na plavbě podstatou dnešního večera.

Malý vůz projíždí přímo nad námi,
obloha mezitím zatáhla oponu,
naše sny věčně putují hvězdami,
jedna se utrhla, padá vstříc prostoru.

Prozáří chvíli, snad pouhou vteřinu,
i to je dost pro jedno malé přání,
objednat štěstí a rovnou lavinu,
všude prý je, však často není k mání.

Přál bych si vůně a nachové nebe,
život pestrý jak kouzelné převleky,
báseň, co ve všem vystihuje tebe,
stvořenou z lásky, zapsanou navěky.

Pondělí večer

Ležím sám ve velké posteli,
voní jako ty v neděli,
záhyby v peřinách zkameněly,
všechno se posunulo do pondělí.

Smyslná víkendů tečka,
touhou nastražená léčka,
milenci chycení já a ty,
skuteční, jak na zdi plakáty.

Krásní tak, jak je Bůh stvořil,
dokonalý verš sám se složil,
beze slov v dlouhém milování,
jsem tvůj kluk a ty moje paní.

Ve světle neděle večera,
v hlubině, kam jsi zmizela,
na cestě z vrcholů zpátky,
v saténovém lesku látky.

V tom všem teď vidím jenom tebe,
když tři sta kilometrů od sebe
nás dnes rozdělily okolnosti,
jsi mé touhy host a já tě hostím.

Sám tu teď ležím a je mi hezky,
do toho přichází esemesky,
ať mi kdo ukáže takové flow,
jaké se zrodilo u nás dvou.

Ráno bez tebe

Na polštáři otisk tvé dlaně
mě probudil dnes ráno,
zbytek pěny v prázdné vaně,
zbylo mi z tebe tak málo.

Změklé máslo na lince,
drobky v prázdném talíři,
za příští den modlím se,
kdy se nám cesty překříží.

V koupelně ručník mokrý
visí mírně nakřivo.
Chybí tu přítomný čas prostý,
ne z playbacku, já tě chci naživo.

K snídani si dnes vzpomenu
na naše velké maličkosti.
K obědu si registruji doménu
www s tebou do věčnosti.

Tvá gesta vidím poslepu,
třeba když se ti chce spát.
Když ti je ze mně do breku,
kdy city nejde obelhat.

Píšu ti když odejdeš,
že jsem tu zůstal sám,
že pokaždé, kdy u mně seš,
první rande prožívám.

Půjdete se mnou na večeři?

Ve světle lampy přes zimní ulici
vídávám často vaší siluetu,
stokrát jsem chtěl, však nedokázal říci,
jen pro sebe koktám banální větu.
Půjdete se mnou na večeři?

Má odvaha k činu kolísá
jako tlak staříka odnaproti,
smět vás tak doprovodit na místa,
kde snoubí se ryzlink s vaší chutí.
Půjdete se mnou na večeři?

Jak často jíte a co vám chutná,
jakou barvu máte nejvíc ráda,
proč mi připadáte tolik smutná?
Ptám se a třese se mi brada.
Půjdete se mnou na večeři?

Dnešní láska

Na dnešním nebi vidím
tak nevídaně krásný mrak,
úplně se vyznat stydím
z touhy létat do oblak.

Když dnešní slunce svítí
zlatě na modrou planetu,
první dotek vyzve příští
na roztomilou odvetu.

V dnešní vůni šeříku,
v syté barvě jeho květů,
křičím nahlas, pak potichu
tiché lásko hlučnému světu.

S dnešním ránem i večerem
můj vzkaz i pocit stále trvá,
když smutek vážně neberem,
kdy každá vášeň je jak prvá.

V mé dnešní vzpomínce,
jak v reklamě, co prodá,
nahlas říct ti stydím se,
že jsi můj vzduch i moje voda.

Výlet do věčnosti

Taky máš někdy ten pocit,
co právě probíhá je věčné?
Bez pokory těžko prosit,
dnes ti to sluší neskutečně.

Náš svět je stále stejně věčný,
jen vlaky jsou dnes rychlejší,
dokud chce Bůh, snad jsme mu vděční.
A co chcem my, je vedlejší.

Vedlejší však hlavní uvozuje,
tak, jako za větu sluší tečka,
na cestě s tebou dobře mi je,
baví mě cestovní horečka.

Podél nás bodláky rostou,
kaluže přejdeme se smíchem,
jsi mojí věčnou nevěstou
a já jsem tvým vděčným ženichem.

Zabal si kartáček a šaty,
věcí spíš míň a víry dosti,
patříme sobě jen já a ty,
letíme spolu do věčnosti.

Pro dnešní den

Jsi moje oplatka k ranní kávě,
křehká i drobná,
múza, co přebývá
v mém těle od paty k hlavě.

Jsi moje dobrá nálada
pro dnešní den,
pohled z okna ven,
význam slova paráda,

Jsi moje odpolední kapučíno,
pěna na jazyku,
pýcha klenotníků,
důvod říkat věci přímo.

Jsi navečer můj klid,
teplá v posteli,
i v baru veselí,
jsi, proč je mi dneska líp.

První vyznání

Mamince

Vítám tě maminko,
vítám tě jako letní den,
usměj se trošku, malinko
a nalej bílého vína všem.

Jako tvůj syn v sobě ti nesu
cit, který nebývá vysloven,
je ho tolik, že ho neunesu,
tak nalej bílého vína všem.

Ať to má dneska úroveň.

Kus mléčné dráhy na řetízku
chtěl bych ti z lásky dát
a růži zabalenou ve čtyřlístku
a píseň, kterou mám tak rád.

Sentimentem to dnes možná zavání
a zítra zas bude letní den,
já pokoušel se napsat vyznání,
jsi krásná uvnitř, jsi krásná ven,
tak nalej čistého vína všem.

Jak říci, že jsem miloval

Jak říci, že jsem miloval
dívčímu srdci, jež zklamané,
že bych pro ně kytici natrhal,
jenže včera, dnes už ne.

Včera se na mě smálo
její srdce dnes poraněné,
včera se mi o jejích očích zdálo,
jenže včera, dnes už ne.

As věrná, plná polibků,
ďolíček ve tváři měla,
snad poznala krásu prožitků,
však lásku svou dát mi neuměla.

Bez názvu

Hladím tě klásku
ve vlasech,
zpívám ti lásku
v trojhlasech.

Jarním červánkům šeptám
tvoje jméno,
když svého srdce se ptám,
hlásí obsazeno.

Pro všechny květy
planety,
vyznání věty
na věky.

Když v nočním městě
elektrifikace svítí,
já stokrát dvě stě
dnů chci s tebou býti.

Po nebi pluje
tvůj smích,
i vítr duje
ve verších.

Když potom odcházím
plný tvých dotyků,
ten smích mě provází
jak slova klasiků.

Slavnost na louce

Březový háj voněl z tvých vlasů,
ptáci ve větvích si jarní písně švitořili
a stébla trávy v slunečním jasu
ruce královniny v pokoře pohladily.

Tam na louce jak anděl
ležela krása v bytost vdechnutá
a já tam na louce jsem viděl,
jak všechno kolem rozkvétá.

Ty květy plné touhy a života
voněly sladce a omamně.
A louka jimi byla poseta,
však největší rozkvetl vedle mně.

Mé srdce zaslepeno touhou
o štěstí zpívá, za krásu roní slzy,
smět líbat tvá ústa vteřinu pouhou
a snít o lásce, nikdy není brzy.

S tebou

Chvíli se zastavit
a podívat se zpět,
pusu ti nastavit
a obeplouti svět.

S tebou usínat,
s tebou se budit,
nezdary proklínat,
s tebou se nudit.

Tebou se opíjet,
za tebe dýchat,
hlouposti promíjet,
vysoko lítat.

S tebou se obejmout,
prožívat tebe,
potajmu pronajmout
kousíček nebe.

S tebou se milovat,
pro tebe žít,
s tebou se radovat,
společně jít.

Znovu tě potkat,
snít a dopisy psát,
objevit poklad,
který chci uchovat.

Jaro

V parku už jaro voní,
za chvíli včera bude vloni,
pampelišky potom odkvetou,
padáčky odletí, jen tečka za větou.

Slunce dnes zapadá tak krásně,
já kvůli tobě píšu básně
a v hostinci, když je konečná,
říkám ti slova zbytečná.

Slunce se už skrylo za domem,
padáčky letí někam za Bohem,
když cítím tohle krásné jaro,
mám pocit, že prožívám ho málo.

Ptáci mi zpívají sonety
o lásce, jež jsi pro mne ty,
mraky se tváří jako cynici,
co milují plnou sklenici.

Kaštanů květy jsou jako svíce,
tak tajemné, jak z dalek pohlednice,
tak prosté, jako naše setkání,
jak milence psané vyznání,
jak láska, co světem uhání.

Procházím se kolem piety,
zdalipak za čas budem já a ty.
Zdalipak za čas přijde chvíle,
kdy touhy pozbydou své cíle?

Jestlipak někdy budu klásti věnce
s černou stuhou „spěte sladce“ pro
milence
na náhrobek tak voňavého jara,
za zvadlou lásku, co si s námi hrála?

Měsíc dnes vychází tak krásně,
já kvůli tobě píšu básně,
jen pro tvé nahé tělo v peřině,
směšné věty při víně,
pro touhu, co probouzí se ve klíně.

Omlouvám se za své pochybnosti,
zbytečná slova ve jménu ješitnosti.
Ptákům, co zpívají mi sonety
o lásce, jež si pro mne ty.

Pár krásných dnů

Když s večerem, někdy k ránu usínám,
pod polštář si schovám těch pár chvil
a hledám toho, kdo poví vám,
proč jen jsem váš pohár vína nedopil.
Ač bylo tak sladké.

Ten týden zabalený v slunečním třpytu,
kdy naše vzájemnost vytěsnila povinnosti,
hřeje na duši, však nechci vám slíbit myrtu,
jen projev mé směšné upřímné slabosti.
Pro těch pár krásných dnů.

Pár dnů, kdy jsem víc než dříve byl
zajatcem osudu, kdy kouř místo parfémů
voněl láskou, kdy jsem o vašich polibcích snil,
kdy zrak se vrátil slepému.
Za těch pár krásných dnů.

Z hor

Bílá mlha v údolí
namísto slunce mrholí,
kapky něžné jak tvé boky,
má láska jsou naše roky.

Kapky zmrzlé jak tvé prsty,
miluji tě svými ústy,
tvou chuť čokolády
mlsám s šálkem ranní kávy.

Miluji tě v objetí,
otrokem ve tvém zajetí,
co svůj úděl nezmění,
pro tvou krásu oněmí.

Miluji tě celým tělem,
dva korálky pod tvým čelem,
o těch se mi v noci sní,
jiní v nich tu jiskru nevidí.

Miluji tě, tvůj obraz
na okně teď jeho odraz
vykreslily dnešní kapky,
zas vtékají do nebe zpátky.

Tobě

Mlčíš, z očí ti šlehají plamínky,
tvá silueta v stínovém reji,
úsměv krásný, i když malinký,
oči, dva koblížky se na mně smějí.

Jen na chvíli tak vzácně podobní
čekají na ráno odění v sladké nic,
vzdálení od světa, v němž stovky povodní
zatopí okamžiky, nad které není víc.

Jak rád bych zas viděl tvé tváře
ve svitu měsíce blízko sebe
a směl se dotknout polární záře,
nad horizontem touhy svéstí tebe.

Vločky

Vločky napadnou a zhnědnou,
já potkal dívku jednou,
bouchaly zátky, rachejtle svítily,
hvězdy a její oči zářily.

Pomalý tanec, novoroční přípitek
změnil můj život v zážitek
z vloček, které nějak nehnědnou,
z dívky, kterou jsem navždy potkal...jednou.

Závěrem

Se svým andělem

Je májový den plný deště,
večer jsme se milovali, ráno ještě,
mám žízeň i hlad, co nadělám?
Už vím, pozdravím svýho anděla.

Málo s ním mluvím, to je fakt,
i když se snažím o opak,
jde o to, slyšet jeho hlas
v den, kdy není pojem čas,
jak ho známe důležitý,
jen připravit si rekvizity.
Sklenku, svíčku, vanu plnou pěny,
vzpomínku na chuť svojí ženy,
hudbu, co pokaždé mě osloví,
vyhodit z hlavy, co se nehodí.
Poslední ozvěna aby odezněla,
pak uslyším svýho anděla.

Promlouvá tíše, spíše ševelí,
neříká, co smíme a co bychom neměli,
nepomlouvá, nelituje, nekáže,
je tu prý, aby dodal kuráž
učinit pomíjivá rozhodnutí,
sednout si a nabaštit se s chutí,
zpívat, hádat se i milovat,
svůj vnitřní klid si zachovat,
udělat obrovské věci,
o kterých všichni sníme přeci.
Hlavně pro ně rozpálím se do běla,
a pak oslovím svýho anděla.

Řeknu mu, že se mi fajn daří
a že vše mám, tak nějak v paži.
On se směje, mrkne na mě okem,
uvidíme, až sejde se rok s rokem,
lidská povaha je vrtkavá,
kdo včera slavil, dneska nadává,
kdo včera bral, dnes rozdává,
kdo včera plakal, dneska směje se,
v rytmu samby tančí na plese,
svým oslíkem štěstí zatřese,
s vírou se nad všednosti povznese.
A zítra, zítra se léčí z deprese.

V téhle moudrosti je celá víra,
v obyčejných dnech je skrytá síla
a na kašel se neumírá.
V souznění ducha, svých myšlenek i těla,
teď udělám to, co obvykle se nedělá,
poslechnu jednou svýho anděla.
Poslechnu vždycky svýho anděla.

Zbabělci lásky

V románu dějově nejasném
zpočátku svoji, potom cizí,
toužíme po blízkou tělesném,
významy nad ránem zmizí.

Bojíš se překročit hranice
v bláznivé peripetii,
lilie uprostřed prosince,
linie dějů se mýjí.

Ráno nám nastaví zrcadlo,
v kulisách podpisy milenců,
naše jednoaktové divadlo
zakončují monology herců.

Zbabělci lásky jsme ty a já,
pravda je jedna a čas plyne,
dnešní doba je pomíjivá,
kdo počítá, tak často mine.

Počítat umět je obraz doby,
nám dvěma visí nad hlavou,
stali jsme se citovými snoby,
znavení vlastní úvahou.

Splynutí

Co vlastně láska znamená
v absolutní podobě?
Kdy má odřená kolena
a kdy nabízí se podomně.
Kolik má jmen či bez jména,
kdy horká je, kdy pod ledem,
největší láska znamená
splynutí jedním pohledem.

Kradmé dotyky jsou jí vlastní,
stejně jako smělá gesta,
vyznání, co jednoduše zazní,
polibky z lineckého těsta.
Točená kofola i šála pletená,
načatý večer a co s ním provedem,
největší láska však znamená
splynutí jedním pohledem.

Vůně dechu, ta jedna ze sta,
slabikář úsměvů na každý den,
o víkendech spolu z města,
spojená těla, dovnitř a ven.
Z upřímnosti často zmatená,
dáme jí vše, co dovedem,
největší láska podle mně znamená
splynutí jedním pohledem.

Ve vztahu

Máme se rádi a žijeme spolu,
dvakrát dvě nohy jednoho stolu,
známe svá těla dokonale,
navenek ti praví, ale.

V tělesné lásce se spojíme,
bez vášně se celkem nudíme,
dvakrát týdně pro klid vztahu
vzdycháním nabízíme snahu.

Na snění jsme zapomněli,
na ty schůzky, co jsme měli
sami dva i s partou v tlupě
u rodičů na chalupě.

Na vyznání ve svitu svíčky,
na doteky prstů bříšky,
na slzy každý druhý den,
na milování jak živý sen.

Něco se stalo, ale proč
už nečekám až křikneš skoč,
jsem tu s tebou, ale taky pryč
od našich srdcí ztratili jsme klíč.

Jen občas přijde vzácná chvíle,
kdy otočíme stránky bílé
nepopsané roky, dobou,
zas je to silné u nás obou.

V názorech odkázání na druhé,
ve vztahu, co asi lepší nebude.
Vystačí nám tenhle klam,
kdy je místo citů hejno vran?

Kdy místo mokrých polibků
k výročí připlatíme za kytku
a za sterilitu multiplexu
vyměníme své touhy v sexu.

Proto ptáme se teď sami sebe,
jak opravdu tvá mou ruku vede.
Ta otázka je jednoduchá
a odpověď být může krutá.

Sami sebe vkládáme do dětí

Máme své osudy na planetě,
své výhry i zklamání,
lásku, kterou rádi dáme dětem,
teplé oblečení a objetí,
zákazy co je ochrání,
sami sebe vkládáme do dětí.

Máme tu čest býti rodičové,
příroda to tak chtěla,
s nimi je všechno tolik nové,
strach, selhání, lítost i dojetí,
jsou květy uvnitř těla,
sami sebe vkládáme do dětí.

Rosteme s nimi v lepší já,
pak náhle nejsou malé,
příběh, co v srdcích se uchová,
je dětství, vlaštovka, co odletí,
možná nevědomky, ale
sami sebe vkládáme do dětí.

Však mají právo svět vidět po svém,
být navždy milovány,
jako nám i jejich duše roste
a užívá si tohle století,
máme své sny, ony plány,
sami sebe vkládáme do dětí.

Naše děti snad jednou pochopí,
proč svoje sny vkládáme do dětí.

Děkuji